

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 13/14 januari 2024
Tweede zondag door het jaar¹



De lezingen van vandaag gaan - het zal u zijn opgevallen - over *roeping*. Johannes de Doper wijst op Jezus: “Zie het Lam Gods” en twee van zijn leerlingen volgden daarop Jezus, onder wie Andreas, de broer van Simon Petrus, die er door zijn broer wordt bijgehaald.

Zoals u en ik er ook zijn bijgehaald, door onze ouders, grootouders, een vriend, een zus of een broer. Ieder van ons heeft zijn persoonlijke roepingsverhaal. De meesten zijn van huis uit katholiek, christen, volgeling van Jezus. Maar het kan ook anders. In onze tijd gebeurt het steeds vaker anders. Want het is al lang niet meer vanzelfsprekend dat je van huis uit het geloof in God, in de persoon van Jezus Christus hebt meegekregen.

Het gaat over roeping vandaag.

Jezus is volwassen geworden, Hij treedt naar buiten en Hij roept zijn eerste leerlingen.

Ook de eerste lezing gaat over roeping en wel van Samuël.

Hij leefde eeuwen voor Jezus. Zijn roeping vindt plaats in een periode waarin het geloof in een dip zit, zoals in onze dagen, in dit deel van de wereldkerk. De oude priester van de tempel, Eli, gelooft het wel zo'n beetje.

Hij verwachtte niet veel meer. Weinig mensen kwamen nog naar de tempel. Ja, op een dag was er een biddende, kinderloze vrouw verschenen. Hij dacht eerst dat zij dronken was, maar nee, zij prevelende haar gebeden, haar smeekbede om een zoon. Haar gebed werd verhoord en zij bracht haar kind naar de tempel om daar te dienen.

Haar kind, de jeugdige Samuël dient de oude priester.

De situatie is niet rooskleurig.

Wij horen: “de lamp van God was nog niet gedoofd en Samuël lag te slapen in het heiligdom van de Heer waar de ark van God stond.”

¹ 1Samuël 3, 3b-10.19; psalm 40; 1Korintiërs 6, 13c-15a. 17-20; Johannes 1, 35-42

De toestand lijkt wel een beetje op onze basiliek. De lamp, de Godslamp brandt dag en nacht. Dit is geen ontmoetingsruimte, geen vergaderruimte of gesprekslokaal, maar een tempel, een heiligdom. De lamp, zoals in de tempel toen, brandt omdat dit een huis van God is, waar de aanwezigheid van Christus wordt bewaard, de geconsacreerde hosties in het tabernakel. Mensen knielen of buigen, zijn stil. Wij zijn hier te gast, niet bij de locatieraad of de pastoor, maar bij God.

“De lamp was nog niet gedoofd”, staat er. Met andere woorden, het gaat nog nét. Dat was de toestand toen en zo is het nu. We zijn er nog.

Op de eerste plaats omdat de Heer hier is.

Samuël ligt te slapen en hij wordt geroepen. Na drie keer beseft de oude priester dat hier meer aan de hand is; dat het de Heer is die Samuël roept.

Een mens moet leren luisteren. Dat geldt voor u en voor mij. Ik kan pas geroepen worden als ik weet te luisteren naar wat er leeft in mijn hart, mijn binnenste, als ik aandachtig hoor naar wat mensen tot mij zeggen, over mij zeggen, wat zij in mij zien. En u en ik moeten af en toe de moeite nemen dat de ander ook te zeggen. Goed roept ons ook door de stem, de aandachtige observaties van een medemens.

Heb je er wel eens aan gedacht aan het priesterschap, het religieuze leven, het sacrament van het huwelijk; misschien ben jij wel een goed verpleger, dokter of technicus? En zo verder.

De latere apostelen, volgelingen van Jezus, hadden eerst iemand nodig die hen wijst op de aanwezigheid van Jezus.

Dat is de rol van Johannes de Doper. Dat is het mooie van Sint Jan.

Hij wijst niet op zichzelf, niet hij staat in het middelpunt van de belangstelling, hij wijst op de ander, op Jezus. “Zie het Lam Gods.”

Is Jezus blij dat Hij zijn eerste volgelingen heeft?

Zij lopen achter Hem aan, want Jezus moet zich omdraaien om hen te kunnen zien en aanspreken. “Wat zoek je, wat verlang je?”

Zij willen weten waar Jezus zich ophoudt.

Het antwoord van Jezus: “Ga mee om het te zien.”

Zij krijgen niet te horen wat zij moeten doen, wat zij moeten weten en geloven. Nee, zij horen alleen maar van Jezus: “Ga mee om het te zien.”

Jezus volgen is een weg. Hij nodigt je uit zoals je bent. Al gaande de weg leer je Hem kennen, leer je wat het van je vraagt om zijn leerling te zijn.

Wanneer een volwassene gedoopt wordt moet de priester eerst die woorden van Jezus in de mond nemen. Hij moet vragen: ‘wat zoek je, wat verlang je?’

Geloven, Jezus volgen is een zoektocht. Wie zegt dat hij of zij voorgoed weet hoe het zit, wat de waarheid is, zit er meestal naast. Want gaande de weg achter Jezus komen er nieuwe vragen, opdrachten, uitdagingen of zelfs momenten van twijfel.

Elke dag opnieuw wordt die vraag u en mij gesteld. Wij horen er niet eens en voorgoed bij. Steeds opnieuw moet maar blijken of ik in mijn leven laat zien dat ik zijn volgeling ben.

Daarom mag de kerk ook niemand afwijzen.

Steeds is er de kans dat een mens zich bekeert, een volgeling wordt van Jezus en zo de wil van God gaat doen.

Mogen wij de roeping van Jezus beantwoorden en zijn leerling blijven.

Amen.

pastoor Nico van der Peet